

„Svorledes“. Den høitærede Minister brugte netop det Udtryk, at han ansaa Udsættelsesretten for at være en Ret, hvorefter Regjeringen ikke behøvede at give nærmere Grunde. Jeg søger ingenlunde at have, at der i denne Henseende tilkommer Repræsentationen nogensomhelst Kritik af en saadan Art, at den kunde føre til nogetsomhelst Ansvar for Regjeringen; men jeg hævder derimod, at der tilkommer Repræsentationen et Spørgsmaal „Svorfor“, der kræver et Svar. — Overfor den høitærede Indenrigsminister har jeg ikke meget at tilføje. Dersom det havde været min Mening i fjerneste Maade at drage den høitærede Ministers gode Mening og Villie i Tvivl, vilde mine Ord ganske vist være faldne anderledes, eller havde det blot været min Mening at drage de Forhaabninger i Tvivl, som den ærede Minister sætter til de Forarbejder, han har ladet udføre, vilde den høitærede Ministers Svar have været paa sin Plads; men noget Saadant har paa ingen Maade kunnet falde mig ind. Jeg nærer i denne Henseende altså stor Tro til den høitærede Ministers gode Villie og Mening, men jeg har kun draget i Tvivl, hvorvidt de Midler og Forarbejder, han har bragt i Anvendelse og ladet udføre, kunne anses for hensigtsmæssige og kunne antages at føre til det Maal, han ønsker at naae. Overfor denne Betragtning forekommer det mig, at den ærede Ministers Svar ikke væsentlig har rokket mine Anser. Han anførte som Forsvar for de Skridt, der vare foretagne med Hensyn til det sociale Spørgsmaal, at der var Omraader, hvor Lovgivning kunde træde til, og som Vidnesbyrd derved anførte han, at der var en Lov om Ordningen af Kvinders og Børns Arbejde i Fabrikker under Udarbejdelse; men, mine Herre, dette beviser jo netop det Modsatte af, hvad det efter den høitærede Ministers Mening skulde vidne om, idet just det, at dette Arbejde er af Dagene kan indsees, er et Vidnesbyrd for, at man ikke venter nogen Støtte derfor af de indkomne Oplysninger. For Øvrigt støttede han sin Betragtning paa den Mening, at det omtalte Skridt fra Regjeringens Side i det Hele taget vilde fremme Velvillie overfor Betragtningen af Arbejdsforholdene, og i det Hele taget vilde handle Opmærksomheden derpaa. Dette er jo muligt, og ganske vist forudsætter det et haade smukt og ønskeligt Lillidsforhold mellem Befolkningen og den høitærede Regjering. Til hvilke Fakta den høitærede Indenrigsminister støtter dette Saab, veed jeg ikke, men jeg nærer i alt Fald den Frygt, at det Modsatte kunde blive Resultatet, at disse vidtløftige Forarbejder tværtimod lettere kunne blive i Stand til at vække Uvillie end Velvillie. Jeg vender mig nu til det ærede Medlem for Maribo Amt 2den Valgkreds (Frederiksen). Dersom jeg var i Stand til at blive ved paa det ærede Medlem, vilde jeg have kunnet finde en Anledning dertil i den Maade, hvorpaa han igaaar søgte at underlægge min Anskuelse en skjult So-

cialisme. Jeg er ikke i Stand dertil, og jeg skal sige hvorfor. Det ærede Medlem har en vis elstverdig Evne til med sine Lanter at faae let flagrende henover Diskussionens knudrede Veie, saaledes at de ligesom vinde et Slags Ansvarsfrihed, men jeg vil dog tillade mig at ubede mig — jeg har vel ingen Anledning til at nære noget grundet Saab om, at denne Bøn vil blive opfyldt; men det kan dog ikke skade at nære et fornt Ønske derom — at det ærede Medlem, naar han næste Gang ønsker at udtale en særdeles skarp odiøs Dom over Modstanders Anskuelser og særlig over mine, da vil gjøre sig den Uleilighed at gjøre sig bekendt med, hvorpaa de gif ud. Dette har det ærede Medlem ikke gjort. Han støttede nemlig sin Bestyrdning imod mig for skjult Socialisme derpaa, at jeg skulde have tilraadet at røre op i og omtal-fatre de bestaaende Hartkornskatter, men det har jeg ikke med et eneste Ord sagt, og Tilfældet vilde, at mit Foredrag laa trykt paa Pladserne i det Dieblis, han tillod sig en saadan Uttring. Jeg har gjort gjældende, at de bestaaende Hartkornskatter og adskillige andre Skatter falde paa ulige Maade og med ulige Tryk paa Eiendommene, og jeg har deri søgt en Støtte for Nødvendigheden af at faae en Indkomstskat, der kunde udjevne saadan Ulighed. For at der ingen Tvivl skal være tilstede om, at dette forholder sig saa, skal jeg tillade mig at oplæse de Ord, hvormed jeg motive-rede dette: „Ikke mener jeg dermed, at den skulde komme til at ophæve saadanne ældre Skatter, men at enhver Ubillighed, som findes i de bestaaende Skatter, søger en Udjevning ved en jevnfides gaaende Indkomstskat, og i samme Grad, som Indkomstskatten bliver indført og gjort fast, i samme Grad mildner den paa den Ulighed, der kan finde Sted i den hidtil bestaaende Beskatning.“ Vil det ærede Medlem drage i Tvivl, at de hidtil bestaaende Skatter falde ulige paa Formuen i Landet, og kan han overbevise mig om, at jeg i saa Henseende er i Bilsfarelse, skal jeg være hans taknemmelige Discipel fra Dato; men jeg tror ikke, han kan det. I denne Henseende er der Vidnesbyrd nok tilstede for, hvilken Verdiforskjellighed der her tillands finder Sted. De meget interessante statistiske Oplysninger om Hartkornet vidne saaledes klart om, hvilken Forskjel der er mellem 2 Lønder Hartkorn; der finder en Forskjel i Værdi Sted af henimod 2 Tusinde Rigsdaler og mere. Ligeledes er det oftere tidligere paapeget, i hvilken høi Grad navnlig Skovfylden falder ulige paa de forskellige Eiendomme. Det er 15 Aar siden, det blev fremdraget her i Thinget paa en meget stærk og skarp Maade og paapeget, hvorledes der paa en Lønde Skovfyld gif fra nogle saa Lønder Land til tusinde Lønder Land. Jeg anser det altsaa for at staa fast, at disse Byrder falde med ulige Bægt paa Verdierne her tillands; men dette motiverer ingenlunde, at det skulde være rigtigt at